

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 27/07/2018 a les 16:34

Pablo Hasél: «Quan surti de la presó continuaré lluitant»

El cantant, que actuarà al festival Essències, diu que «la música és una eina per fer pensar»

Pablo Hasél (Lleida, 1988) és un raper conegut per les seves lletres directes i lliures d'eufemismes. Pendent d'ingressar a presó condemnat per l'Audiència Nacional pels delictes d'enaltiment del terrorisme i d'injúries a la Corona, actuarà el pròxim 26 d'agost a Montblanc dins el marc del Festival Essències (<http://www.catorze.cat/noticia/10564/essencies/montblanc>).

Foto: Pablo Hasél

Com vas arribar al rap?

Mirant una pel·lícula, quan tenia uns 10 anys. Era una pel·li on hi sortien els típics *pandillers* d'Estats Units que escoltaven rap al cotxe. Jo no sabia que allò es deia rap perquè mai n'havia sentit, però em va agradar molt, em va sorprendre i transmetre molta força. Ja escoltava cantautors, m'agradava la rima, i vaig veure que rimava però que ho deien amb més ràbia, era com escopir paraules i això em va agradar molt. Els cantautors em transmetien moltes coses però no em transmetien ràbia, i quan vaig sentir aquella música se'm va posar la pell de gallina. L'endemà vaig anar a una botiga de discos i, com que no sabia com es deia aquella música, vaig buscar una portada amb una estètica similar a la dels *pandillers* de la pel·lícula i vaig trobar un disc de N.W.A. (<https://www.youtube.com/watch?v=TMZi25Pq3T8>) Aquell va ser el primer disc de rap

que vaig tenir. Després en vaig anar comprant més i quan vaig tenir internet vaig poder-ne conèixer més grups.

Per què et faltava aquesta ràbia?

Als 10 anys no tenia consciència política però sentia ràbia, perquè anant a escola pots veure injustícies i sentir ràbia. Aquell sentiment jo el tenia, no al mateix nivell que ara. Quan sentia ràbia, escoltar un cantautor no m'acabava de lligar. Quan sentia la necessitat d'escoltar una música que em donés força el rap me la donava.

Sense una melodia, sent parlat, t'era més natural?

Més que natural és més accessible. Hi ha cantautors que no canten especialment bé però saben tocar la guitarra. Jo no en sabia. Per un xaval és més fàcil fer rap que ser cantautor.

Com vas fer la transició d'escoltar rap a escriure lletres?

Des de ja molt petit sentia la necessitat d'escriure. Escrivia diaris perquè tenia la necessitat de desfogar-me. També escoltava cantautors, les seves lletres en la majoria de casos són com poesia, i per això ja escribia poemes, ja em fixava molt en la rima. Quan vaig descobrir el rap de seguida em vaig posar a fer lletres.

I aquest interès per la poesia, pel vers, es quedava dins l'aspecte musical o vas sortir-ne?

Llegia poesia, tot i que la majoria no m'agradaven ni m'agraden, potser perquè m'agrada una poesia més directa, no una de rebuscada i que no acabi dient gaire. La poca poesia que ens feien llegir a l'institut, per exemple, mai em va cridar l'atenció. Investigant jo sí que vaig trobar alguns poetes. En aquella època m'agradava Bukowski, la seva poesia, i posteriorment vaig descobrir poetes revolucionaris que sí que em transmetien.

A la cançó *Juro* dius que vols que la gent es mogui perquè es noti les cadenes. Creus que amb una cançó algú s'adonarà d'alguna cosa que no veia abans o farà que prengui partit, que s'impliqui?

La música és una eina per fer pensar. Quan penses i dones a conèixer certes injustícies despertes certa consciència i quan això passa sents la necessitat de fer alguna cosa. En el meu cas també va ser així, vaig escoltar cançons que em van fer pensar i em van fer interessar més per aquestes qüestions i que em van donar ganes de lluitar. Conec molts casos de persones que han començat a lluitar per escoltar-me i com que tinc aquesta certesa, que serveix per això, em motiva i em dona força. Si faig balanç, tot i les dificultats d'aquest camí i lo dur que serà anar a la presó, considero que és positiu perquè he aconseguit el que volia.

No t'has plantejat marxar en cap moment?

Sí que m'ho he plantejat i hi he pensat, però vaig decidir que en el meu cas concret serviria més que em quedés aquí, precisament pel que dèiem abans de crear consciència. Crec que, si haguessin empresonat Valtonyc, n'hi hauria més, de consciència, s'hauria generat més moviment i organització que no pas ara que està a l'exili. També hi ha gent que es pren l'exili com si fossin unes vacances, clar, i no he vist que hi hagi hagut molt de moviment. Tampoc em munto pel·lícules, sé que si m'empresonen hi haurà molt rebombori els primers dies però després baixarà. Però sí que soc conscient que generarà més solidaritat i moviment. Vull que la gent es mogui i senti les cadenes, si veuen que m'empresonen hi haurà més consciència que si me'n vaig a l'exili.

No creus que ser a dins et silencia, que et deixa sense veu?

No ho podran aconseguir. El meu nou treball es diu *La voz no puede encerrarse*. La meua veu

quedarà a fora i volent-me silenciar només faran que donar-me més veu com han fet fins ara. He pagat un preu molt alt, en molts sentits. En la meua carrera musical se m'han tancat moltes portes, però el meu objectiu no és viure d'això, és fer pensar i empènyer a la lluita. Mira, quan vaig ser detingut el meu missatge va arribar a moltes persones que no em coneixien, i van compartir moltes de les coses que dic perquè estan basades en fets objectius. Crec que tornarà a passar si em tanquen. L'estat m'estarà donant la raó en tot el que dic. Hi ha moltes persones que no acaben de veure que no vivim en una democràcia, sembla que cada vegada menys, però. És que és tan explícit tancar una persona per fer cançons que me n'adono que fa pensar molt i que gent que ni escolta la meua música m'atura pel carrer per donar-me suport.

La situació transcendeix el gust musical, evidentment, i hi deu haver gent que t'ha dit que la teua música no li interessa, o que les lletres que escrius són una barrabassada, o que dius veritats però que potser el problema és la manera com les dius. Creus que el llenguatge és part del problema?

Si amb diners públics s'ha pagat el silenci de les amants del rei emèrit, és un lladre. Jo vull anomenar les coses pel seu nom, i no buscaré una metàfora impossible per descriure que és un lladre. Si les armes que venen a Aràbia Saudita serveixen per massacrar el seu poble els diré criminals i assassins. Hi ha vegades que no pots rebaixar el missatge si vols contar el que està passant. Sí que hi ha coses puntuals com el tema de la lluita armada, que entenc que la gent no comparteixi, però he estat condemnat per contar fets objectius sobre la monarquia, sobre la policia. La policia tortura i assassina, ho ha dit el Tribunal Europeu de Drets Humans i jo ho diré així de clar. No he de canviar el llenguatge per explicar fets pels quals el TEDH ha condemnat l'estat espanyol. No crec que sigui pel llenguatge, sinó perquè vaig directe al gra i conto el que està passant.

Tens el suport de l'escena del rap?

No hi ha gaire suport, és una món molt individualista i fins a cert punt molt ignorant, no acaben d'adonar-se que això els pot afectar a ells, també. Hi ha altres rapers que també diuen coses per les quals podrien ser condemnats.

Però potser no tenen aquest vessant polític?

No, però diuen coses que aquí son delictes, però com que ara no els toca a ells i el món del rap és egocèntric, passa això. Sí que hi ha casos puntuals que em donen suport, però en general, del món del rap que és on en principi hi hauria d'haver més solidaritat, no n'hi ha gaire, no. Ara ha començat a haver-n'hi perquè el mateix públic ho reclama, però poc.

El públic té més consciència de col·lectiu que els cantants!

Sí, i és bastant trist. Però mai m'he sentit gaire integrat a l'escena del rap per aquest individualisme. La majoria del rap ha perdut l'essència per la qual va néixer, aquest caràcter reivindicatiu, i ha arribat a ser una música quasi del tot absorbida pel sistema.

I fora del rap, de qui has rebut suport? T'ha sorprès algú?

Suport real dels de sempre, però m'ha sorprès el que comentava abans, que m'aturin pel carrer per donar-me ànims. Després no es materialitza en una solidaritat real, però el fet que hi hagi tantes persones que simpatitzin ja és un pas, és el que m'ha sorprès, com quan vaig al súper i la caixa em diu alguna cosa. Quan em van detenir el 2011 va ser molt diferent.

La situació dels presos polítics ens ha sensibilitzat i d'un temps ençà ens ha posat davant dels morros la situació política i judicial.

Sí, això s'ha notat moltíssim, sobretot després del primer d'octubre. Moltes persones que es

pensaven que l'estat espanyol era un estat democràtic van adonar-se que era tot el contrari. Abans potser se'm veia com un exagerat i ara, potser seguint discrepant en algunes coses, la majoria de gent em diu que tinc raó.

En qualsevol moment es pot decretar el teu ingrés a presó. Com veus el futur?

El que tinc clar és que vull continuar lluitant, amb la música o d'una altra manera. Això ho puc seguir fent des de la presó, inclús, llegint, formant-me més, puc escriure encara que gravar no. Podré seguir millorant com a revolucionari i aportant d'una forma o d'una altra. I quan surti de la presó continuaré lluitant, esclar.

Cantant?

Doncs sí. Segur que el primer que faré serà gravar, quan surti, perquè hauré estat anys sense poder fer-ho i segur que en tindrè moltes ganes.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=xiKRQ8dxrfs>

(<http://www.essencies.cat/>)